

Ioan capitolul 14

Capitolul 14 al evangheliei după Ioan ne este bine cunoscut. Noi toți l-am citit de multe ori. Însă conținutul lui este mereu nou și prețios pentru noi, căci Cuvântul lui Dumnezeu posedă permanent aceeași prospețime. Nu voi trata tot capitolul, ci vreau să scot în relief trei aspecte – aspecte bogate în binecuvântare – pe care Domnul le pune înaintea ochilor ucenicilor Săi spre mângâiere.

1. Locul cel mai bun

Primul aspect, care se întâlnește deja la începutul capitolului, este acela, că pământul nu mai oferă un loc de odihnă ucenicilor lui Isus – și nouă, celor care suntem ai Săi. Acest adevăr nu ne este așa de cunoscut cum ar trebui să fie, cel puțin acelor dintre noi, care prin harul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt înțeleg ceva din ceea ce Dumnezeu a scos la lumină în ultimul timp.

Cred că pe drept pot spune că în general noi înțelegem mult mai ușor cealaltă parte a adevărului, și anume, că omul firesc nu are nici un loc înaintea lui Dumnezeu; că istoria primului om s-a terminat odată cu crucea lui Hristos. Voi explica aceasta, căci nu este bine să folosim expresii, pe care nu toți le înțeleg. Probabil sunt unii pentru care adevărul anterior le pare nou și surprinzător. Deci eu mă refer la următoarele: omul, privit în starea lui naturală înaintea lui Dumnezeu a fost pus la probă în forme diferite de Dumnezeu Însuși. Rezultatul acestor probe era, că el – în ceea ce privește poziția lui ca urmaș al lui Adam – a fost total pus la o parte. Drept consecință el nu mai are nici un loc înaintea lui Dumnezeu. Începând din momentul când un om crede în Domnul Isus Hristos, Dumnezeu nu-l mai privește ca pe un om care stă în legătură cu primul om, ci ca pe o creatură care ocupă o poziție cu totul nouă în Hristos înviat dintre morți.

Prin bunătatea lui Dumnezeu acest adevăr este acum general cunoscut, oricât de slab și puțin vizibil este în noi toți efectul lui. Este un fapt ciudat, că omul firesc (carnal) nu poate exista înaintea lui Dumnezeu, ci că noi avem o poziție absolut nouă înaintea Lui! «Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi» (2 Corinteni 5,17). Da, facă Domnul, ca noi să ne lăsăm tot mai mult cuprinși de acest adevăr! Dacă într-adevăr el a fost luat în posesiune de suflet, atunci nu te poți întoarce înapoi la ceva care este din fire (carne), fără să nu-ți întinezi conștiința și să lezezi adevărul. În măsura în care se umblă înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință curată, ea rămâne activă și ne face atenți în momentul potrivit, unde și cum ne-am abătut de pe cale.

Aici se face deseori o greșeală mare. Se fac eforturi mari pentru a înțelege un adevăr sau altul, dar nu se odihnește în prezența lui Dumnezeu, pentru ca adevărul să ne poată lua în stăpânire. *Adevărul* trebuie să lucreze, nu noi. Desigur aceasta nu este plăcut pentru carne; este umilitor pentru ea, deoarece noi dorim cu plăcere să *facem* ceva. Vrem să facem din adevărul respectiv un subiect pentru care depunem eforturi. Dar *Dumnezeu* ne ia și ne așează în liniștea prezenței Sale, pentru ca aici adevărul prin Duhul să exercite influența sa deplină asupra conștiinței noastre. Doresc să lămuresc mai clar aceasta printr-un exemplu. Când Moise s-a suit pe Munte, pentru ca acolo să primească pentru a doua oară tablele Legii, a depus el efort ca strălucirea slavei să fie pe fața lui? Nu, el a stat liniștit înaintea Domnului și slava lui Dumnezeu l-a luminat și a lăsat strălucirea ei să se reflecte pe fața lui. Când apoi a

coborât de pe Munte, el a fost singurul care nu și-a dat seama cum strălucea fața lui. Toți ceilalți au văzut – toți au văzut că Moise a fost un timp în prezența lui Dumnezeu, căci ei puteau să vadă efectul acestui fapt. Eu cred, că tocmai în timpul actual este deosebit de necesară odihna sufletului înaintea lui Dumnezeu, pentru ca adevărul să ne formeze și să ne poată transforma în chipul Lui. Începând din momentul când duhul nostru se preocupă cu adevărul ca și cu un lucru pe care noi îl putem obține prin efortul și contribuția proprie, punem un obstacol mare în calea obținerii acestei ținte. În loc să permitem Duhului Sfânt să aplice adevărul respectiv la conștiința noastră, noi suntem preocupați cu mintea noastră ca să ni-l însușim. În acest timp dușmanul are ocazia să ne înșele în chip neașteptat.

Dacă eu recunosc locul meu adevărat – și anume, că eu nu mai am nimic a face cu poziția primului om, Adam, și că locul meu este în Hristos înviat – și dacă acest gând este ancorat în conștiința mea, atunci toată lucrarea mea, gândirea mea și sentimentele mele trebuie să fie în concordanță cu această poziție. Este cu totul altceva să adaptezi adevărul la împrejurările noastre, decât să fi transformat de Dumnezeu prin adevăr, ca să fi potrivit pentru El. Bucuria lui Dumnezeu este să ne facă potriviți pentru locul unde vrea să ne ducă. Aceasta nu este misiunea noastră; El ne duce în această poziție minunată în prezența Sa, o poziție pe care inima omenească nu și-o poate imagina! Dumnezeu spune: Eu te voi pregăti pentru aceasta și de aceea trebuie să îndepartez tot ce nu se potrivește acestui loc. Cu cât inima mea savurează mai mult plăcerea lui Dumnezeu, cu atât mai mult voi fi gata să renunț la toate celelalte.

2. Societatea cea mai bună

Aspectul al doilea nu este așa de cunoscut și nici iubit, nici de conștiință și nici de suflet. Este faptul că credinciosul nu numai că nu mai are nici un fel de legături cu primul om, ci el nici nu mai aparține pământului. Știu că sunt mulți care nu aud cu plăcere aceasta. Fiecare spune: mulțumesc lui Dumnezeu, că eu nu aparțin primului om; eu am acum un loc nou în Domnul înviat; eu aparțin gloriei, aparțin lui Hristos; eu sunt în Cel înviat – însă marea întrebare este: ești tu gata să spui: eu nu mai aparțin acestui pământ? Eu nu spun că pământul nu îți mai aparține, nu la aceasta mă refer. Dumnezeu ți l-a dat; dar aici este un adevăr mai profund – *credinciosul nu este din lume*. Găsim aceste două adevăruri, că cel credincios nu mai este în Adam și nu mai este din lume, în epistola către Efeseni capitolele 1 și 2; poți citi în liniște aceste capitole. Desigur noi suntem încă în trup, nu neg aceasta, dar este ceva deosebit de mare să știi, că noi nu avem nici o patrie pe pământ. Pământul este încuiat pentru noi. Dacă Hristos n-a avut aici nici un loc, atunci nici noi nu avem. Ce fapt prețios și totodată serios! El exercită o influență mare asupra unei inimi care suspinând întreabă: unde aparțin eu de fapt? Unde este *locul* meu, patria mea? Unde pot intra și ieși liber?

Începutul capitolului nostru 14 dă răspunsul prețios la această întrebare. Isus spune aici celor ce sunt ai Săi: Eu am un loc pentru voi în afara acestei scene a păcatului și suferinței. «În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi» (Ioan 14,2.3). Este ceva foarte precis în cuvintele «la Mine». Tot așa este și în capitolul 3 al epistolei către Coloseni, unde citim: «Deci, dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu» (Coloseni 3,1). Dumnezeu dă credinciosului un loc foarte precis, pentru ca el

să știe că acest loc se găsește acolo la El – în afara lumii stricate din jurul nostru. Acesta este primul adevăr, despre care este vorba în Ioan 14: un loc precis, o locuință.

Observă cum se aseamănă cele două adevăruri din Coloseni 3 și Ioan 14. Dacă apostolul spune: «căutați lucrurile de sus, unde Hristos stă», atunci ultimele trei cuvinte corespund exact în putere și însemnătate cuvintelor «unde sunt eu» din Ioan 14. Ele oferă totul unei inimii care are numai pe Isus ca preocupare. Eu nu doresc să mă atașez descrierilor poetice ale cerului, pe care le-am auzit deja. Eu nu cred în ele; dimpotrivă, mă mir că Scriptura vorbește așa de puțin despre această temă, ea amintește foarte puțin despre aceasta – în timp ce puterea de imaginație omenească se preocupă mult cu cerul. Dar Cuvântul ne asigură, că noi vom fi acolo unde este Isus. Locul obține importanța lui prin Persoană. Lucrul prețios este acela că Domnul vrea să ne aibă la Sine, acolo unde este El. Este suficient inimii, a cărei preocupare este Hristos, să știe că El este acolo. Prezența Lui oferă locului tot cel îl face să fie important și atrăgător pentru noi. Prezența Sa satisface orice dorință și nevoie. Cu El, căci El este acolo! Pretutindeni cu El!

Acum doresc să îndrept atenția spre un alt lucru important. Acolo unde este Hristos, acolo este și locul nostru. Poziția lui Hristos determină deci și poziția noastră. El vrea ca noi să fim totdeauna acolo unde este El. Ah, cât de minunat este aceasta! Noi nu putem înțelege dragostea inimii lui Hristos, El, Cel care Se bucură să aibă veșnic la Sine pe ai Săi. De aceea se poate spune cu toată încrederea: inima Lui nu ar fi mulțumită în alt fel. De aceea, când am găsit locul lui Hristos, atunci am găsit și locul nostru. «... ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.»

În Evrei 13 avem un alt aspect al aceluiași adevăr. El va lămuri principiul. «De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu Însuși sângele Său, a suferit dincolo de poartă. Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtând batjocorirea Lui» (Evrei 13,13). Așa cum tocmai am văzut, Domnul a pregătit pentru noi un loc, o locuință, acolo sus în ceruri, cel mai bun loc pe care ți-l poți imagina sau dori. Prezența Sa oferă caracter și valoare acestui loc. El ne vrea acolo. Ce mult ne bucură această perspectivă! Dar ce gândiți de reversul din Evrei 13? «Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtând batjocorirea Lui.» Priviți înțelepciunea Duhului lui Dumnezeu! Dacă rămânem în tabără, scăpăm de batjocură, dar dacă ieșim afară la Isus, atunci cu siguranță avem parte de ea. Deci, ce ne poate face să ieșim? Răspunsul este: numai faptul că noi ieșim afară *la El!* Nu este faptul că eu părăsesc tabăra și protestez față de tot ce are loc în interiorul taberei. Ci eu ies – și aceasta este deosebit de important – din dragoste pentru Hristos. Desigur eu ies și pentru că conștiința mea cercetată înaintea lui Dumnezeu nu-mi permite să rămân în tabără. Dar eu părăsesc tabăra în primul rând, deoarece eu sunt atras de o Persoană vie, care Se află în afara taberei! Privesc în sus spre cer și întreb: Unde este Domnul Isus? Răspunsul este: El este acolo sus! – Acolo am și eu intrare. – Și unde este El aici pe pământ? – Aici pe pământ El este în afara taberei! – Domnul Isus a suferit în afara porții, și tot așa și eu nu am altă alegere. Decât să ies afară la El.

Aceasta este istoria credinciosului: el intră, ca să savureze bucuriile casei Tatălui; el iese «purtând batjocura Lui», ca să fie împreună cu Acela care i-a pregătit o locuință acolo sus. Preaiubiților, vorbește acest adevăr conștiinței voastre? Este el plăcut? Ah, dragi prieteni, el se aseamănă cu un cuțit bine ascuțit, care taie adânc în carne și ne nimerește în locul nostru cel mai sensibil. Sunt convins de aceasta. Unii dintre noi ar putea povesti *cum, când și unde* au simțit tăietura adâncă. Dar unde rămân toate durerile, când Duhul Sfânt ne arată pe Isus în locuințele, unde este pregătit locul nostru – *dacă inima noastră ia în serios aceasta*. Dacă Duhul Sfânt ne arată pe Isus în locuințele situate în afara acestui pământ stricat, atunci inima

noastră dorește după acestea, căci ele sunt pregătite acolo pentru *noi*. Atunci noi suntem capabili să renunțăm la bunurile pământești. Chiar dacă vântul arzător al suferințelor ar bate peste noi, chiar dacă valurile furioase ale încercărilor s-ar năpusti asupra noastră, nimic nu este în stare să zguduie pacea noastră, nici chiar în fața morții, care nu cruță pe nimeni. Nu este nici un loc pe pământ, pe care să nu-l ajungă săgețile morții. Arcașul nesățios aruncă săgețile lui pretutindeni în această lume sărmană. Nimic nu ne poate proteja de el. Chiar și ținutul înșorit este pustiit de săgețile morții. Dar Isus S-a înălțat la cer cu cuvintele: «Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou» (Ioan 14,2.3). El nu numai păstrează locul pentru noi, nu, prezența Lui Însuși pregătește locul pentru noi (în aceasta constă puterea acestui loc); și chiar mai mult: El va reveni, ca să ne ducă acolo și să ne primească.

Eu nu cred că Isus este *la lucru* acolo sus, ca să pregătească locul pentru noi; prezența Lui Însuși acolo sus pregătește locul pentru noi, cei care încă ne mai aflăm *aici* pe pământ. Nu este vorba de loc, ci de oameni, de ai Săi, care sunt în lume. El vrea să ne primească potriviți pentru prezența Sa, după ce noi am fost pregătiți pentru aceasta prin sângele Său. Sângele Său este *fundamentul*, pe care noi stăm înaintea Lui, și harul Său este mijlocul care ne menține potriviți pentru acest loc. Este prezența Sa, cea care pregătește locul pentru noi. Acum mai rămâne un singur lucru. Cine ne va introduce în locul deja pregătit? Același Domn, care S-a dus să ne pregătească un loc, care ne menține și ne păzește în timpul absenței Sale, va reveni. Și El va fi acolo primul care ne salută: «Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi.» «La Mine», aceasta nu este cerul, și nici gloria, este *Persoana* Sa: «... ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.» Ce bucurie!

Înainte de a merge mai departe, prieteni dragi, doresc să vă întreb cu dragoste: Ce influență au toate acestea asupra inimii voastre? Eu cred că noi toți ne lăsăm prea mult influențați de duhul timpului. Prin aceasta vreau să spun, că noi luăm pe cât posibil de multe foloase de la Hristos și după aceea Îl uităm! Nu este cu mulți dintre voi așa cum a fost cu acel egiptean, care a fost în temniță cu Iosif? El a fost bucuros să aibă pe Iosif, deoarece el prin Iosif a avut perspectiva fericirii și binefacerii viitoare. Dar el l-a uitat, de îndată ce a obținut eliberarea dorită. Da, exact așa este și cu noi. Vă voi arăta aceasta. Fiecare dorește eliberarea – odihna conștiinței, a inimii, căci noi suntem creaturi complicate. Avem o conștiință, avem o inimă – cu toate că la unii se pare că ambele lipsesc! Cineva, care are numai conștiință și nu are inimă sau invers, este în sensul Scripturii numai o jumătate de om. În realitate noi avem conștiință, care trebuie curățită, și o inimă, care caută satisfacție. *Sângele* lui Hristos eliberează conștiința noastră, *Persoana* Sa ne satisface inima. La aceasta mă refer, când spun, că noi ne adresăm numai lui Hristos numai atunci când avem nevoie de El, și după aceea Îl uităm. Cât de des abuzăm, de exemplu, de realitatea prețioasă, că Hristos a pregătit un loc pentru noi în afara pământului, unde noi putem să ne refugiem, când suflul morții merge peste lucrurile de aici de pe pământ! Să abuzezi? Cum este posibil aceasta? Ce facem noi după ce furtuna s-a potolit? Vai! Prea des acest loc a fost pentru noi nimic altceva decât un *loc de refugiu* temporal în furtună: noi îl părăsim din nou, când a trecut furtuna.

Hristos vorbește de o locuință, de un *cămin*. Fără îndoială acest loc este un loc de refugiu, un adăpost, singura umbră împotriva văpăii mistuitoare a arșiței pustiei din jurul nostru. Dar dacă nu ne-am găsit *căminul* acolo, aceasta înseamnă bucuriile, binecuvântările casei Tatălui în părtașia Aceluia care poate da inimii îndeplinire deplină, atunci noi vom părăsi acest loc de îndată ce furtuna a trecut. Lumea care ne înconjoară nu gândește nicidecum la locuirea

împreună cu Hristos *în afara* scenei acesteia pământești; ei îi pare pământul a fi un loc deosebit de plăcut de viețuire. În cel mai bun caz se lasă Hristos să coboare pe pământ, ca să se poată savura aici fără griji harul Său și dragostea Sa, ajutorul Său și mântuirea Sa. Acesta, iubiți prieteni, este duhul dominant al timpului. Dumnezeu așteaptă cu totul altceva. Voia Lui este ca mântuirea prin Hristos, sângele și harul Său, pe care le-am primit de la El, lucrează desprinderea de acest pământ, pentru ca noi să ne stabilim statornic și sigur acolo sus. Dacă noi facem acel loc, în care S-a dus Hristos, să fie locuință a noastră, atunci nu ne vom mai gândi la locuri de odihnă pământești.

Vreau să încerc să explic aceasta printr-un exemplu, pentru aceia pentru care aceste lucruri sunt noi. Să ne imaginăm că un om ar fi strămutat deodată într-un loc străin. Are el nevoie *să se facă* aici străin, să ia felul de gândire și sentimentele unui străin? Nu, el este *străin*. Simplul fapt că el și-a părăsit *căminul* îl face un străin. Acasă nu este străin, căci inima lui a rămas acolo, la fel interesele lui și posesiunea lui. Dacă el vine deodată în alt loc, atunci desigur în locul acela este un străin. Dacă aplicăm aceasta la noi, atunci putem spune: semnul sigur că cineva nu este un străin, este efortul de a deveni un străin. Mereu se întâlnesc oameni care *se ostenesc* să fie ce nu sunt. Dar dacă cineva este cu adevărat un străin, atunci el nu are nevoie de astfel de eforturi. Îl recunoaștem după comportarea lui naturală. O plantă nu trebuie să facă nici un efort ca să devină o plantă. Tot de ce are ea nevoie este căldura și lumina, lumina și căldura soarelui; dacă le primește pe acestea, ea va crește și se va dezvolta în felul ei. Tot așa și noi niciodată nu ne putem dobândi însușirea de a fi un străin pe acest pământ.

Preaiubiți prieteni, sunt două lucruri, care ne sunt imposibile. Noi nu putem niciodată să *obținem* o înstrăinare, tot așa cât de puțin, așa cum suntem păcătoși, ne putem face potrivii pentru prezența lui Dumnezeu. Atât una cât și cealaltă sunt total imposibile. Dar din momentul când am ajuns la liniște la Hristos, acolo unde este El, noi ne aflăm în afara timpului pământesc. Lucrurile acestui pământ ne *devin* străine și încetează să mai fie subiecte ale intereselor și năzuinței noastre.

Însă nu este nimeni între noi, care nu ar trebui să mărturisească lui Dumnezeu – dacă El ne-ar întreba – că el se simte incomod în această lume! Noi nu găsim viața aici jos ca fiind neplăcută, nu ne simțim – ca să zicem așa – ne la locul nostru. Cât de puțin ne întristăm de starea lucrurilor din jur! Dacă am trăi acolo sus, ne-am simți ca o plantă care este dusă într-un climat străin, că atmosfera pământească nu corespunde naturii noastre. Dar noi ne-am aclimatizat într-o oarecare măsură. Am trăit așa de mult în duhul lucrurilor care ne înconjoară, că ne-am obișnuit cu clima pământească. Nu este aceasta realitatea? Noi putem supraviețui în lume, deoarece noi ne-am obișnuit treptat cu răceala și întunericul ei și ne simțim bine în ea. Dorim cu plăcere să locuim aici jos, decât să ne simțim ca *străini*. Domnul să ne facă să fim *vizitatori* pe pământ, prin aceea că El ne face locuitori ai cerului. Dacă ne-am schimbat domiciliul în cer, atunci suntem numai vizitatori pe pământ, dar dacă avem domiciliul pe pământ, în cel mai bun caz suntem atunci vizitatori acolo sus. Mă tem că la mulți dintre noi este așa.

Dar, preaiubiți prieteni, nu este intenția lui Dumnezeu, ca noi să fim *în rădăcinați* acolo sus, că noi considerăm acest cămin așa de atrăgător pentru inima noastră săracă în părtașia cu Persoana preaiubită? Dacă ar fi așa, atunci ne-am simți numai ca vizitatori pe pământ și am aduce cu noi harul, desăvârșirea, blândețea și puterea Domnului Isus în țara în care trăim ca străini.

Se regăsește același duh, după felul în care se caută să se întâmpine lucrurile de aici de pe pământ. Se prevăd greutățile, se verifică, se evaluează și după posibilități se caută să se pregătească pentru ele. Când apoi vine momentul de care ne-am temut, ai parte de o dezamăgire amară. De ce? Pentru că Dumnezeu dă o putere nouă – potrivit cu bogăția Sa în slavă - totdeauna numai atunci când se simte nevoia după ea. Noi nu primim această putere *ca provizie*. Noi nu o putem aduna. El ne dă totul, așa după cum avem nevoie. El știe foarte bine, că noi am folosi proviziile date numai pentru a deveni independenți. Prin har El păstrează frâiele în mâna Sa. Noi trebuie să venim zilnic la El pentru toate nevoile noastre. Cu cât noi suntem mai aproape de locul unde se află Hristos, cu atât mai mult vom savura bucuria casei Tatălui și cu atât mai ușor vom birui greutățile zilnice, fără ca să ne întărim mai dinainte. Să mergem în felul acesta pe drumul nostru, în răbdarea, în liniștea și în bucuria lui Hristos! Când apoi vor veni strâmtorările, noi le vom birui prin harul Său și puterea Sa. În măsura în care noi savurăm locul unde se află El, în aceeași măsură vom fi capabili să suportăm necazurile și să le biruim. Noi vom putea să înfruntăm greutățile numai atunci când noi vom fi acasă în locul acela și aici jos ne comportăm numai ca vizitatori cerești. Să locuim mai mult în patria noastră de sus, pentru ca să fim în stare prin harul lui Hristos să biruim greutățile care se năpustesc asupra noastră și în felul acesta să-L glorificăm!

Vreau acum să îndrept atenția spre un al doilea punct din Ioan 14. Domnul spune în versetul 23: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.» Pun întrebarea la fiecare dintre noi: Suntem noi gata să mărturisim în felul acesta dragostea noastră pentru Hristos? Domnul nu vorbește de *fapte*, pe care noi trebuie să le facem. El nu spune: „Dacă cineva Mă iubește, el va lucra.” În zilele noastre cu activități febrile, când chiar și lucrarea de evanghelizare poartă deseori acest caracter, fără îndoială s-ar fi preferat mai mult dacă Isus s-ar fi exprimat în felul acesta. Departe de mine să vorbesc de rău uneltele pe care Dumnezeu în suveranitatea Sa absolută și în îndurarea Sa le folosește pentru împlinirea planurilor Sale. Dar să depui mărturie nu este totul: noi trebuie să păzim cuvântul lui Isus. Facem noi aceasta? «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.» Domnul să graveze aceste cuvinte în inima noastră!

Este un gând serios, că poate fi activitate și râvnă neîncetată, eforturi și lucru cu jertfire de sine, fără ca în toate acestea să nu se găsească nici o urmă de dragoste adevărată pentru Hristos. Unii vor gândi că eu exagerez. Voi dovedi însă că așa este. Să nu mă credeți, dacă nu pot dovedi. Să citim versetele de la începutul capitoului 2 din cartea Apocalipsa. Vedem acolo pe Isus umblând în mijlocul a șapte sfeșnice de aur, cu ochii ca para focului. El aude totul, vede totul, pătrunde totul și judecă totul. Pe El Îl auzim spunând: «Îngerului bisericii din Efes scrie-i ... Știu faptele tale, munca ta și răbdarea ta și că nu poți să suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși; și ai răbdare, ai suferit din cauza Numelui Meu, și n-ai obosit.» Unde s-ar putea găsi astăzi printre tot ce pătrund ochii Domnului o stare mai bună? Căutați în creștinătate, dacă găsiți așa ceva! Nu, prieteni dragi, aceasta nu se găsește nicăieri.

Domnul amintește toată această lucrare și o recunoaște, așa cum obișnuiește El să facă. Dar apoi – și acum urmează marele „dar” – El adaugă: «Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.» Nu știu dacă ținem seama de posibilitatea deosebit de serioasă, că se pot face lucrări, *chiar și atunci când nu este prezentă dragostea pentru Hristos*. V-ați gândit vreodată la aceasta? Se recunoaște clar, că Domnul prețuiește mult mai mult dragostea decât lucrările. Este însă posibil să se facă o lucrare, da, chiar și o lucrare recunoscută de Domnul,

fără ca inima să fie cu adevărat și sincer la această lucrare. Să ne ferim să facem lucrări, dacă lipsește forța motrice a dragostei!

Etalonul pentru tot ce se face în jurul nostru este cuvântul simplu al Domnului: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.» Iubești tu pe Hristos? Te întreb în Numele Domnului; este inima ta cu El? Ai dovedit dragostea ta pentru El? Poți tu spune: Da, eu Îl iubesc? Trăim într-un timp, când fiecare își arată sentimentele deschis și liber. Deci, «dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.» Dacă tu nu păzești cuvântul Său, dacă nu ascuți de sfatul Lui, de voia Sa prezentată clar, nu este atunci greșit să se spună că tu Îl iubești? Să ne gândim la Dalila. Această femeie, cu toată starea ei mizerabilă și depravarea ei știa ceva despre ce înseamnă dragostea sinceră. Ea i-a spus lui Samson: «Cum poți spune: „Te iubesc!” când inima ta nu este cu mine?» (Judecători 16,15) «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.»

Să privim o clipă cuvintele Domnului adresate adunării din Filadelfia în cartea Apocalipsa capitolul 3. El spune mai întâi, că *El știe faptele ei*, dar nu spune nici un cuvânt despre faptele însăși. Motivul pentru aceasta este fără îndoială acela, că nimeni altcineva nu le va lua în considerare. Lucrările bisericii din Filadelfia erau așa fel, că era nevoie de ochii lui Isus, ca să le descoperi sau cel puțin să le elogiezi. «Știu faptele tale.» Ele erau prea neînsemnate, prea ascunse de ochii lumii; ele erau prea aparte în ceea ce privește *înfăptuirea lor, felul lor și motivul* înfăptuirii lor, ca să poată fi prețuite de altcineva decât Isus. «Știu faptele tale.» Și ce mai spune El? «Ai puțină putere și *ai păzit Cuvântul Meu.*» Aceasta este același lucru cu „sfatul Meu”, este identic cu Ioan 14. «Ai păzit cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu.» Diferența între Filadelfia și biserica următoare (pe care acum nu vreau s-o tratez) este următoarea: într-una este puterea dumnezeiască care animează slăbiciunea omenească, în timp ce în cealaltă era satan cel care a punea oamenii în mișcare. Ce gând ciudat: puterea dumnezeiască animează slăbiciunea omenească – dar cât este și de serios, să gândești, că satan este activ în om! Dar apoi este mângâietor să constăți, că ambele biserici primesc o răsplată.

Doresc să vorbesc un moment despre răsplata din Ioan 14,23: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și ne vom face *locuința* împreună la el.» Fiul lui Dumnezeu are acolo sus o locuință pentru mine; aceasta este cu adevărat deja destul de minunat. Dar mai minunat este gândul că El – până când El mă va introduce acolo sus în slavă – coboară și împreună cu Tatăl vrea să facă locuință în inima mea! În harul Său nemărginit El Se va coborî atât de mult, că va face locuință în inima noastră. Cât de puțin ne gândim la aceasta! Unde sunt inimile care doresc să apară prezența Sa, a căror cea mai profundă bucurie este să fie locuința lui Isus? Tatăl și Fiul vin pe pământ, ca să-și facă locuință în ele! Cine va crede un fapt așa de minunat, dacă Hristos nu ar fi spus – inima noastră săracă și nestatornică trebuie să fie locuința Tatălui și a Fiului!

Dragi prieteni, ce atitudine aveți voi față de acest fapt? După ce am găsit cele mai bune *locuri*, nouă ni se garantează aici – spun cu toată reverența – și *societatea* cea mai bună! Tatăl și Fiul! Ne-am putea gândi, că ne-am putea simți singuri, dacă suntem conștienți de o asemenea legătură? Tatăl și Fiul coboară, nu numai ca să ne facă o vizită scurtă, ci ca să *locuiască* în inima, în care odinioară a stăpânit lumea, carnea și diavolul! Dragi prieteni, Domnul să ne facă prin Duhul Său să ne verificăm singuri dacă avem cu adevărat dorința ca ei să-și facă locuința în inimile noastre.

Ne-am gândit noi vreodată cu toată seriozitatea, probabil într-o noapte când nu am putut dormi, că pretutindeni cuvântul lui Isus este dat la o parte? Vorbim mult de dragostea noastră pentru Hristos și Cuvântul Său; dar am stat noi măcar o singură dată cu fața plecată având sentimentul că așa de mulți caută conștiinți și cu plăcere interesele proprii și nu interesele lui Isus Hristos?

Noi vorbim, așa cum am spus, cu plăcere despre dragostea noastră, despre sentimentele noastre; dar cât de sărăcicioasă, jalnică și egoistă este aceasta! Dacă inimile noastre ar fi mai mult preocupate cu sentimentele față de Hristos, probabil atunci nu ne vom afla așa de ușor în rândurile acelor care își manifestă dorința față de indiferența totală. Nu ne-ar smeri profund, când vedem cât de puțin este prețuită dorința inimii lui Isus pentru acela pentru care El Și-a dat viața? El a rugat odinioară pe Tatăl să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți (Ioan 11,52) și El dorește «ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine» (Ioan 17,21). Se interesează în vreun fel biserica cu numele de această intenție, de această rugămintă a lui Isus? «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu.»

3. Cele mai bune împrejurări

Punctul al treilea, spre care vreau să îndrept atenția, îl găsim în versetele 26-28 ale capitolului nostru: *împrejurările cele mai bune*. Am vorbit despre locul cel mai bun și despre societatea cea mai bună. Să vorbim acum pe scurt despre împrejurările cele mai bune. *Locul* cel mai bun este în cer la Hristos; cea mai bună *societate* este «în afara taberei», prin aceea că Hristos și Tatăl sunt cunoscuți și sunt posedați ca Aceia care Își fac locuință la noi. Dar care sunt *împrejurările* cele mai bune? În primul rând este o pace dublă. Prima este aceea pe care Hristos a făcut-o prin sângele crucii Lui, și apoi este pacea de care El S-a bucurat ca Om ascultător și dependent, ca Fiul al Tatălui. Nu mă refer acum la Isus ca Fiul din veșnicie. Vorbesc despre Fiul lui Dumnezeu născut în această lume.

Prima pace, pe care El ne-o dă, așa cum am spus, este pacea pe care El a făcut-o prin sângele crucii Lui. Pe a doua El ne-o dă. Aceasta este pacea pe care El Însuși a avut-o, pacea care se trage din *dependență, subordonare și ascultare*. Avem noi toți această pace dublă? Nu este o realitate apăsătoare, că printre aceia care mărturisesc că sunt poporul lui Dumnezeu se găsesc dintre aceia care nici măcar prima pace nu o au? Ei nu știu că pentru cel credincios nu mai sunt dușmani. Numai cine a înțeles, că toți dușmanii au fost nimiciți, că niciunul nu mai poate să-și înalțe capul, posedă pacea pe care Isus a făcut-o prin sângele crucii Lui. Căci mai este vreun dușman, pe care Isus să nu-l fi biruit? Unde este *păcatul*? «Dar acum ... El S-a arătat o singură dată, înlăturând păcatul prin jertfa Sa» (Evrei 9,26). Unde este *satan*? «... pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul» (Evrei 2,14). Unde este *moartea*? «Unde îți este țepușa, moarte? Unde îți este biruința moarte?» (1 Corinteni 15,55). Nu mai este nici un dușman! Dacă deci inimile noastre se supun Aceluia, care a înfăptuit pe cruce totul, dacă ne punem încrederea în El, atunci posedăm această pace. Nici un dușman nu ne mai poate face ceva!

Cea de-a doua pace este urmarea subordonării noastre față de Hristos. Ea rezultă din dependență și ascultare. Am parte de această pace, dacă iau jugul Său asupra mea și învăț de la El. În general se vorbește despre jug în legătură cu lucrul; însă jugul lui Isus Hristos se ia pentru a găsi odihnă. «Luați jugul Meu asupra voastră ... și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre» (Matei 11,29). Pacea a doua înseamnă: să ocup cu toată simplitatea locul meu

înaintea lui Dumnezeu, să recunosc că eu nu mai trăiesc în carne (în firea pământească) înaintea lui Dumnezeu, ci că eu am murit și nu mai am *voință* proprie și prin puterea vieții în Hristos mă mențin mort. Ceea ce frecvent neliniștește inima este din cauză că nu s-au rezolvat socotelile cu Dumnezeu. Prin credință nu s-a realizat ceea ce Dumnezeu ne-a dat în Hristos. Dacă nu ne menținem morți, atunci vom fi *dominați* de voința proprie. Atâta timp cât această voință nu vine sub domnia lui Dumnezeu, nu vom putea poseda acea a doua pace. Dar dacă ne-am supus lui Dumnezeu, voința proprie este răstignită: atunci savurăm pacea a doua, pacea unui om dependent de Dumnezeu și predat Lui. *Voința* noastră este un obstacol în calea noastră în ceea ce privește a fi dependent și supus. Noi nu putem frânge această voință – accentuez categoric – prin propria putere de voință. Poți tu să frângi voința proprie prin eforturile proprii? Prinții se retrag uneori din proprie inițiativă; voința nu s-a retras încă niciodată, și nici nu o va face. Niciodată! Singurul lucru, care poate să dea la o parte voința noastră, este crucea! Eu trebuie să-mi rezolv socotelile cu Dumnezeu; Dumnezeu a crucificat omul meu cel vechi împreună cu Hristos: Dumnezeu a terminat în moarte tot ce *eram* eu. Acum am de făcut un singur lucru și acesta este: «să mă țin mort față de păcat.»

Încă ceva, ceva foarte prețios, se găsește în acest capitol al evangheliei după Ioan în legătură cu cele mai bune împrejurări, pe care le-am amintit deja. «Dacă M-ați iubi, v-ați bucura că Mă duc la Tatăl» (versetul 28). Cred că în general noi nu înțelegem bine acest gând. Domnul zice, ca să spun așa: Eu v-am legat așa de intim cu Mine, v-am așezat în Mine într-o stare deosebit de binecuvântată, că am încredere, că voi veți împărți cu Mine bucuria Mea. Voi veți avea parte cu Mine la această bucurie. Ce înseamnă aceasta? Să uit întristarea din cauza voinței mele. «Dacă M-ați iubi, v-ați bucura că Mă duc la Tatăl». Vai, cât de puțin sunt capabile inimile noastre sârmane, egoiste, să intre în bucuria Sa, aceste inimi care totdeauna se mișcă în cercul strâmt al eului propriu! Cât de puțin avem parte de această bucurie! Cât de puțin suntem noi preocupați exclusiv cu Hristos, cât de puțin ne bucurăm de bucuria Sa! «Dacă M-ați iubi, v-ați bucura că Mă duc la Tatăl, fiindcă Tatăl este mai mare decât Mine.»

Acestea sunt adevăruri de bază importante, dragi prieteni, pe care le-am explicat numai în slăbiciune. Dumnezeu le pune înaintea ochilor noștri pentru timpul pribegiei noastre. Știu foarte bine, că printre copiii lui Dumnezeu este energie suficientă pentru *slujire*, dar se găsește la ei odihnă suficientă, pentru a avea *părtășie*? Sunt convins, că nimeni nu-și poate ocupa locul în mărturia pregătită de Dumnezeu pentru aceste ultime zile, dacă el nu cunoaște odihna inimii, ca să practice părtășia cu Domnul. Dacă eu nu am liniște, nici a inimii și nici a conștiinței, atunci nu sunt eliberat. Cred de asemenea, că starea actuală a multor copii ai lui Dumnezeu îi face să încerce cu lucrurile foarte variate care îi înconjoară. Ei vreau în felul acesta, dacă este posibil, să umple golul, care ia naștere din lipsa de odihnă înaintea lui Dumnezeu.

Domnul să ne dea ca într-un timp de slăbiciune lăuntrică și de stricăciune exterioară să cunoaștem tot mai mult locul minunat în care El a intrat pentru noi, ca sufletele noastre să locuiască deja acum acolo! Fie ca noi să savurăm și pe pământul acesta mai mult prezența Sa și umblarea cu El în împrejurările prin care noi avem de trecut potrivit cu voia Sa, să savurăm pacea și bucuria, pe care El le dă, până în clipa când vom auzi vocea Sa și vom merge în întâmpinarea Lui, ca să fim pentru totdeauna la El!